

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

ΑΚΥΡΟ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ!

Αθηνα, 27 Οκτωβρη 1989 Τευχος Νο 25

Στις 25 Οκτώβρη, το Β' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθήνας, ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕ 37 συντρόφους σε 5 μήνες φυλάκιση, για "διατάραξη κοινής ειρήνης", όπως ονόμασε το δικαστήριο τις διαμαρτυρίες των συντρόφων για την άνανδρη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά...

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, η αναμενόμενη ραγδαία εξέλιξη των πολιτικών-ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ-πραγμάτων στο νότιο άκρο της Βαλκανικής χερσονήσου, που αναμενόταν εδώ και αρκετό καιρό, άρχισε πανηγυρικά ενώ το προηγούμενο τεύχος του ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ βρισκόταν κι όλας στο τυπογραφείο.

Η παραπομπή στο "ειδικό δικαστήριο" του πρώην πρωθυπουργού για το "σκάνδαλο Κοσκωτά" και τις "τηλεφωνικές υποκλοπές", η κρίση που ξέσπασε στην ΚΝΕ και οι αντιδράσεις της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, οι σφαίρες της "17Ν" (;) που έπληξαν θανάσιμα τον Παύλο Μπακογιάννη, το νομοσχέδιο για την ιδιωτική τηλεόραση που στην ουσία αποτελεί την εξοφλητική απόδειξη της αριστεροδεξιάς κυβέρνησης προς τους εκδότες για τις προς αυτήν παρασχεθείσες υπηρεσίες, όλα αυτά-ΛΙΓΕΣ ΜΟΛΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΠΡΙΝ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΟΥ ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΤΙΣ 5 ΝΟΕΜΒΡΗ-δεν είναι άλλο παρά οι αρχικές προπαρασκευαστικές ενέργειες για την "τοποθέτηση του ΝΕΟΥ ΓΥΨΟΥ στον ασθενή"

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, έχει γίνει πια φως φανάρι το ότι την "κάθαρση" θα την πληρώσουμε ακριβότερα-ΠΟΛΥ ΑΚΡΙΒΟΤΕΡΑ-από τα σκάνδαλα. Οχι μόνο στον οικονομικό τομέα, αλλά ΚΥΡΙΑ στο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ. Το κράτος, στην προσπάθειά του ν' αποδειχτεί "ακομματικό", δεν πρόκειται βέβαια να σπάσει τους δεσμούς του με τα κόμματα. Θα σπάσει τους δεσμούς του με την κοινωνία, δηλαδή τους δεσμούς του με κάθε τι το ανθρώπινο. Οταν κάποιοι "μεγαλόσχημοι" φυλακίζονται, δεν αργεί η μέρα που ΟΙ ΦΤΩΧΟΔΙΑΒΟΛΟΙ ΘΑ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ στον βωμό της δικαστικής "ανεξαρτησίας", δηλαδή στον βωμό της ασύδοτης αυθαιρεσίας.

Με την ενίσχυση του στην κυβέρνηση ο Συνασπισμός της Αριστεράς προωθεί αυτήν ακριβώς τη "σκλήρυνση" του κράτους στο κοινωνικό επίπεδο, παρέχοντάς της το άλλοθι της "δημοκρατικότητας". Κι αυτή είναι η χειρότερη προδοσία που διαπράττει το Κομμουνιστικό κόμμα (και τα δύο παρακλάδια του) στην 80χρονη ιστορία του. Στο βωμό της βολής της ηγεσίας του, δεν διστάζει να θυσιάσει τα ίδια του τα παιδιά-την ΚΝΕ-που, στο κάτω-κάτω, μοναδικό τους αμάρτημα είναι το ότι επανέλαβαν τα όσα η μακρόχρονη πλύση του εγκεφάλου τους από την κομματική καθοδήγηση τους είχε διδάξει. Τραγικές φιγούρες, πράγματι, αυτά τα παιδιά που, αφού χάσαν το μπαμπά τους, ψάχνουν τώρα το Μπανιά τους και ψάχνονται και οι ίδιοι μήπως, τελικά, είναι νεοσταλινικοί και δεν το είχαν καταλάβει...

Κι ενώ οι "δημοκρατικές" δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ σιδέρωναν τα ρούχα τους για να κατέβουν στο συλλαλητήριο της 28 Σεπτέμβρη, στις 26 βγαίνει ο Λαλιώτης κι αναγγέλλει τη ματαίωση του συλλαλητηρίου. Αιτία: ο βίαιος θάνατος του Παύλου Μπακογιάννη. Του γαμπρού του αρχηγού της δεξιάς, που μετά τη θητεία του στη γερμανική "σοσιαλδημοκρατία" βρέθηκε αγωνιστής στην Νέα Δημοκρατία, για να κατηγορείται, τελευταία, πως έγλυφε κι αυτός τη χρυσόσκονη που έτρεχε απ'τα μπατζάκια του "χοντρού αδελφού". Δράστης: η "17 Νοέμβρη", που κι αυτή με τη σειρά της έχει στο φάκελλό της κάποιες κατηγορίες για συνεργασία με το κράτος. Το ουσιαστικό, όμως, δεν είναι το ποιός, πού, πότε, πώς και γιατί "έφαγε" τον Μπακογιάννη. Το ουσιαστικό είναι η υστερία που έπιασε όχι μόνο τις κυρα-Κατίνες αλλά και τους κυρα-Κατινίζοντες πατέρες του έθνους που με το φόβο κάποιας επερχόμενης δικτατορίας προσπαθούν να επιβάλλουν, εδώ και τώρα, τη δική τους "κοινοβουλευτική δικτατορία", που όπως είπε ο Αδόλφος Χίτλερ-συγγνώμη, ο Γρηγόρης Φαράκος-θα πρέπει να βγάζει νύχια και δόντια...

Εκτός, όμως, από την παραπάνω αστυνομική ιστορία, σύντομα ο τόπος κι οι κάτοικοί του θα έχουν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν και πολλές άλλες παρόμοιες, και μάλιστα να τις απολαύσουν οπτικοακουστικά, καθισμένοι αναπαυτικά μπροστά στις τηλεοπτικές συσκευές τους, χωρίς να λερώνουν τα χαλιά τους με αίματα. Τις ιστορίες αυτές, τις τηλεοπτικές, θα τους τις προσφέρουν οι παραγωγοί και των άλλων-των πραγματικών-ιστοριών, μ'άλλα λόγια οι ιδιοκτήτες των μπλε, των κόκκινων, των πράσινων κι όπως και να'χει το πράγμα, των κίτρινων μέσων μαζικής εξαχρείωσης. Και, βέβαια, όλοι αυτοί οι λεβέντες ενδιαφέρονται για τη "δημοκρατία" μόνο όταν αυτή προωθεί τα συμφέροντα των εκδοτικών-και όχι μόνο-επιχειρήσεών τους.

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, το κράτος, είτε το παίζει "σκανδαλιάρικο" είτε "καθαρτήριο", ποτέ δεν ζήτησε και δεν πρόκειται να ζητήσει ούτε την άδεια, ούτε καν τη γνώμη σου για τα καμώματά του. Η δικτατορία δεν είναι, στην ουσία, η επερχόμενη, αλλά η ισχύουσα κατάσταση. Το θέμα είναι το πότε το κράτος θ'αποφασίσει να το παίξει "στρατιωτάκι". Και τότε, όλοι μας θα κληθούμε να παίξουμε κι εμείς, ο καθένας το δικό του ρόλο. Το πρόβλημα είναι, τελικά, το σπάσιμο αυτού του θεάτρου...

Υ.Γ. 1: Οταν οι ΜΕΑτζήδες δολοφόνησαν τον Μιχάλη Πρέκα, αντί να βγάλουν προκήρυξη, ειδοποίησαν την τηλεόραση που έδειξε ζωντανό το γεγονός στο κουτί. Γιατί η 17 Νοέμβρη δεν επωφελείται κι αυτή απ'τις νέες τεχνολογίες των Μ.Μ.Ε. αντί να ταλαιπωρείται με χαρτιά και μελανοταινίες;

Υ.Γ. 2: Μέχρι να σπάσει το θέατρο, προσέχετε πολύ τι λέτε στο τηλέφωνο. Μπορεί κάποιος ακροατής να πάρει στα σοβαρά το ρόλο σας...

ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΤΟ "GERMINAL"

Το 1946, μετά την κατάρρευση του Μουσσολινικού καθεστώτος στην Ιταλία, ο δήμος της CARRARA, αποφάσισε να παραχωρήσει το κτίριο "GERMINAL" (στην κεντρική πλατεία) που μέχρι τότε στέγαζε τον "φασιστικό κύκλο" της πόλης, στην FEDERAZIONE ANARCHICA ITALIANA (Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία), αναγνωρίζοντας έτσι το ρόλο της F.A.I. στον αντιφασιστικό αγώνα.

Το καλοκαίρι του 1989, κάποιοι "ιδιοκτήτες" κατάθεσαν αγωγή έξωσης κατά της F.A.I. Μετά από έρευνα των τίτλων του ακινήτου αποδείχτηκε ότι μοναδικός ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΤΟΥ GERMINAL ΕΙΝΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΗΣ CARRARA, που ελέγχεται από τα "κοινοβουλευτικά" κόμματα.

Από τις 26 Σεπτέμβρη, Ιταλοί Αναρχικοί σύντροφοι έχουν οχυρωθεί στο GERMINAL αποφασισμένοι ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΝ ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ. Ανάμεσά τους βρίσκονται πολλοί βετεράνοι της Ιταλικής αντίστασης, του Ισπανικού εμφύλιου κ.λ.π., όπως ο 60χρονος D. FIASCHI που η συμμετοχή του στην ένοπλη αντιφρανκική ΟΜΑΔΑ SABATÉ του κόστισε 20 χρόνια φυλακή στην Ισπανία.

Η 28 ΟΚΤΩΒΡΗ 1989 ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΣΑΝ ΜΕΡΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ.

***<u>ΙΣΠΑΝΙΑ</u>:

Ο FRANCO ΖΕΙ... κι εξακολουθεί να βασανίζει τους κρατούμενους στις φυλακές της Ισπανίας. Ανάμεσά τους και τον Jean-Philippe Casabonne. Πιασμένος τον Ιούλιο του 1987, ο J.-P. Casabonne έχει καταδικαστεί σε φυλάκιση 6 χρόνων γιατί δήθεν υπέθαλπτε Βάσκους αγωνιστές της Ε.Τ.Α. Στη δίκη του, το Ισπανικό κράτος έδειξε το σεβασμό του στη δικαιοσύνη, μη επιτρέποντας στο συνήγορο του κατηγορούμενου να αγορεύσει. Στις αρχές του καλοκαιριού, ο Casabonne, μετά από μήνες απομόνωσης, ξυλοδαρμών κι άλλων βασανιστηρίων στη φυλακή της Alcala de Meco, μεταφέρθηκε πάλι στη φυλακή της Herrera de la Mancha, όπου χρέη δεσμοφυλάκων εκτελούν οι πολιτοφύλακες της Guardia Civil. Κατά τη μεταγωγή δεν τον άφησαν να πάρει ούτε τα ρούχα του, κι από τότε φοράει συνεχώς το ίδιο μπλουζάκι και το ίδιο πουκαμισάκι. Με τα πρώτα φθινοπωρινά κρύα, οι πολιτοφύλακες μπήκαν στο κελλί του κι έσπασαν τα τζάμια του παραθύρου. Ο Casabonne δεν μπορεί ούτε να σκεπαστεί γιατί τη μοναδική κουβέρτα, που του έχει χορηγήσει η φυλακή, τη χρησιμοποιεί για να κλείνει όσο μπορεί το παράθυρο. Οι συνθήκες που επικρατούν στην Herrera de la Mancha είναι φρικτές. Οι κρατούμενοι μένουν 24 ώρες το 24ωρο κλειδωμένοι στα κελλιά τους. Οι ξυλοδαρμοί είναι στην ημερήσια διάταξη. Επισκεπτήριο επιτρέπεται μόνο για δέκα λεπτά το μήνα και μόνο για γονείς και αδέλφια. Πολλές φορές οι κρατούμενοι, πριν και μετά το επισκεπτήριο, δέρνονται άγρια απ'τους πολιτοφύλακες. Απαγορεύονται τα δέματα για τους κρατουμένους. Το φαγητό είναι κυριολεκτικά ανύπαρκτο, ενώ το μόνο που επιτρέπεται ν' αγοράζουν οι φυλακισμένοι, είναι πόσιμο νερό. Δεν υπάρχουν ντους. Δεν υπάρχει καν σαπούνι! Στις 21 Οκτώβρη, έγιναν στο Pau, την Toulouse και το Bordeax διαδηλώσεις συμπαράστασης στον Casabonne. Αυτό, όμως, δεν αρκεί. Η διεθνής συμπαράσταση-το μόνο όπλο που διαθέτει ο Jean-Philippe Casabonne-πρέπει ν'απλωθεί παντού. Γράψτε στην επιτροπή συμπαράστασης:

Comité de soutien
à J.-P. Casabonne
B.P. 60
33031 BORDEAUX Cédex
FRANCE

Εκφράστε τη συμπαράστασή σας στον Jean-Philippe:

J.-P. Casabonne
Modulo 1
Centro Penitenciario de
Herrera de la Mancha
CIUDAD REAL
ESPANA

***<u>ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ</u>:

Η Prisoners' Action Group (Ομάδα Δράσης Φυλακισμένων) της Μελβούρνης, με υπόμνημά της στις Αυστραλιανές αρχές ζητάει την άμεση σύσταση επιτροπής που θα εξετάσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες πέντε κρατούμενοι κάηκαν ζωντανοί στη διάρκεια πυρκαγιάς που ξέσπασε στις φυλακές Jika Jika, στις 29.10.1987. Οι πέντε κρατούμενοι κάηκαν κλειδωμένοι στα κελιά τους. Το υπόμνημα απευθύνεται στον πρωθυπουργό της τοπικής κυβέρνησης της Βικτώριας:

John Cain,
M.P.-Premier of Victoria
1 Treasury Place
MELBOURNE, VIC. 3002
AUSTRALIA
tel: (03) 651-5075

Ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός ζητάει απ'όσους ευαισθητοποιηθούν να στείλουν γράμματα ή τηλεγραφήματα συμπαράστασης στους κρατούμενους και διαμαρτυρίας για τις συνθήκες στις Αυστραλιανές φυλακές. Τα γράμματα κ.λ.π. πρέπει να σταλούν στον John Cain ή στην Αυστραλιανή πρεσβεία.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε ν'απευθυνθείτε στην:

PRISONERS' ACTION GROUP
Poss House, Ground Floor
247 Flinders Lane
melbourne, VIC. 3000
AUSTRALIA
tel. (03) 650-4660
fax (03) 650-5684.

***<u>ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ</u>:

Πέθανε, ξαφνικά, τις τελευταίες μέρες του 1988-είναι τραγικό το ότι το μάθαμε τον Αύγουστο του 1989 -ο σύντροφος Steve Cockburn που απ'τις αρχές της δεκαετίας του '70 υπήρξε ένα από τα πιο δραστήρια στοιχεία του Αναρχικού κινήματος στην Αυστραλία. Μέλος των Libertarian Workers for a Self-Managed society, ιδρυτικό μέλος της Αυστραλιανής και Νεοζηλανδέζικης Αναρχικής Οργάνωσης Ιατροφαρμακευτικής Περίθαλψης και του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού της Μελβούρνης, ο Steve Cockburn έζησε-και απόλαυσε-μια ζωή αφιερωμένη στην Αναρχία.

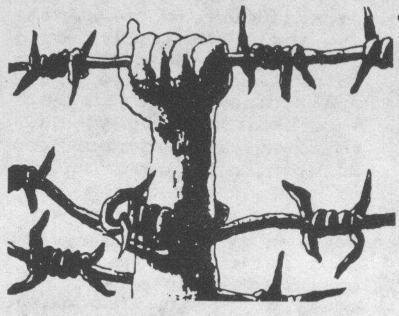
Παράλληλα, δύσκολες στιγμές περνάει ο Αναρχικός Μαύρος Σταυρός στη Μελβούρνη. Ο θάνατος του συντρόφου Steve Cockburn και τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει η ομάδα, την ανάγκασαν να διακόψει προσωρινά την έκδοση του περιοδικού Black and Blue. Παρ'όλες όμως τις δυσκολίες η ομάδα εξακολουθεί να υπάρχει και να μας ενημερώνει για τη δράση της.

***<u>ΓΑΛΛΙΑ</u>:

6.9.89, ΠΑΡΙΣΙ: 4 μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών, δυο γυναίκες και δυο άντρες πιάστηκαν, με συνδυασμένη επιχείρηση των γαλλικών και των ιταλικών "αντι"τρομοκρατικών υπηρεσιών. Ανακοινώθηκε ότι η μια γυναίκα οπλοφορούσε. Την άλλη μέρα, 7.9.89, πιάστηκε ένα ακόμη άτομο. Από τότε η τύχη των 5 ΑΓΝΟΕΙΤΑΙ... Η ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ...

***<u>ΓΑΛΛΙΑ</u>:

3.9.89, ΛΙΛΛ: Οπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, την πρώτη Κυριακή του Σεπτέμβρη, έγινε στη Λιλλ το καθιερωμένο "παζάρι" όπου άνθρωποι απ'όλη τη Γαλλία και τις γύρω χώρες μαζεύονται για να πουλήσουν και ν'αγοράσουν ό,τι μπορεί κανείς να φανταστεί από αυτοκίνητα μέχρι καρφίτσες. Το "παζάρι", ωστόσο, έχει ξεπεράσει τα όρια ενός απλού εμπορικού χάπενινγκ, αφού, με την ευκαιρία του "παζαριού" στήνονται και περίπτερα όπου πουλιούνται βιβλία και περιοδικά, μοιράζονται προκηρύξεις και διαδίδονται ιδέες. Φέτος, κάποιοι σκινχεντς-οπαδοί του ΛεΠεν, στην προσπάθειά τους να "διαδόσουν" κι αυτοί τις ιδέες τους επιτέθηκαν με σιδερολοστούς, αλυσίδες, μολότωφ και πέτρες στο "σταντ" της αντιφασιστικής ομάδας S.C.A.L.P. και τραυμάτισαν σοβαρά 5 αντιφασίστες, προτού τους κυνηγήσουν οι υπόλοιποι αντιφασίστες, με τη βοήθεια των Αναρχικών, που είχαν στήσει το δικό τους "σταντ" απέναντι από το S.C.A.L.P. Η αστυνομία συνέλαβε τον φασίστα Pascal Everaert κι άλλους 4 ομοϊδεάτες του, αλλά τους άφησε μετά από μερικές ώρες. Δυο φασίστες στάλθηκαν στο νοσοκομείο.

***Το 1988, συγκροτήθηκε στη Βουδαπέστη η πρώτη, μετά τον πόλεμο, Αναρχική ομάδα, η Autonómiá. Την ίδρυσή της ακολούθησε η ίδρυση άλλων ομάδων στις πόλεις Eger, Nyrregyhara, Szekeskhevar κι αλλού. Από τις πρώτες ενέργειες της Autonómiá ήταν η έκδοση στα ουγγρικά του βιβλίου του Colin Ward "Οι Αναρχικοί σε δράση" κι η έκδοση του περιοδικού "Autonómiá". Η ομάδα συμμετέχει ενεργά στους κοινωνικούς αγώνες και πολλά μέλη της συμμετείχαν στο ιδρυτικό συνέδριο του ανεξάρτητου συνδικάτου Munkaszsolidaritas (Εργατική Αλληλεγγύη).

***"Εσύ είσαι ο εγκληματίας, που ονομάζεται Λαός αφού εσύ είσαι Κυρίαρχος. Αν και στην ουσία είσαι ένας ακαταλόγιστος και αφελής εγκληματίας.

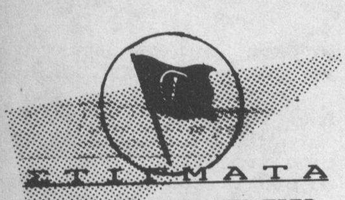
Ψηφίζεις και δεν βλέπεις πως έτσι γίνεσαι θύμα του ίδιου του εαυτού σου..." (Προκήρυξη που μοιράστηκε στο Halluin της Lille, στη Γαλλία, το 1900. Υπογραφόταν από "μια ομάδα ελεύθερων ανθρώπων". Δημοσιεύεται ολόκληρη στη Monde Libertaire, No764, 12.10.1989).

***Στη Νότια Αφρική, το Apartheid έχει και τα ΚΑΛΑ του! Οι "νέγροι" και οι μιγάδες απαλλάσσονται από τη υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Οι λευκοί υπηρετούν στο στρατό 4 χρόνια: 2 χρόνια για βασική εκπαίδευση και μετά άλλα 2 χρόνια για να διατηρούν τη φόρμα τους. (Από την Le Libertaire, No 99, Σεπτ. 89).

***Την Πρωτομαγιά που μας πέρασε έγινε στη Μόσχα η ιδρυτική συνδιάσκεψη της KAC, δηλαδή της Συνομοσπονδίας Αναρχοσυνδικαλιστών. Στη συνδιάσκεψη επικράτησαν όπως φαίνεται οι αναρχοσοσιαλιστικές απόψεις, σε βάρος των καθαρά Αναρχικών ιδεών που ήθελαν τη συνομοσπονδία πιο μαχητική. Ετσι, ακούστηκαν πολλά για κάποιους "συμβιβασμούς με το κράτος, το κομμουνιστικό κόμμα" κ.λ.π. Βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως στη Σοβιετική Ενωση της "περεστρόικα" τα πράγματα δεν είναι ξεκάθαρα. Μολοντούτο, οι αναρχικές ιδέες ακούστηκαν ξεκάθαρα στη συνδιάσκεψη: "Δεν θέλουμε πολυκομματική δημοκρατία. Θέλουμε Αναρχία!". η KAC εκδίδει το περιοδικό "Ομπστσίνα", τις εφημερίδες "Βόλυα" και "Γκολός" κι έχει οργανωμένες ομάδες σε 20 περίπου πόλεις. Το ανεξάρτητο μαχητικό συνδικάτο CMOT που έχει μια ιστορία 15 περίπου χρόνων παράνομης δράσης (που έχει κοστίσει τη ζωή σε πολλά μέλη του) δεν συμμετέχει στην KAC, γιατί η τελευταία το θεωρεί "εξτρεμιστικό". Πρέπει να τονίσουμε εδώ, ότι το CMOT, αν και ποτέ δεν αυτοχαρακτηρίστηκε Αναρχικό, έχει ακολουθήσει μια πρακτική βασισμένη στην Αναρχική αρχή της άμεσης δράσης. Στη Σοβιετική Ενωση υπάρχουν κι άλλες Αναρχικές ομάδες. Από τις πιο γνωστές και δραστήριες είναι η ομάδα "Αλλιάντσα" (Συμμαχία που εδρεύει στη Μόσχα κι εκδίδει την παράνομη εφημερίδα "Μπαρρικάντα" (Οδόφραγμα).

(Οι πληροφορίες για το Αναρχικό Κίνημα στην ΕΣΣΔ πάρθηκαν από τις Αναρχικές εφημερίδες και περιοδικά, Monde Libertaire, Le Libertaire, Confrontations, Black Flag και Izstok.).

"Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ" δεν αποτελεί προϊόν που υπόκειται στους εμπορικούς νόμους, και ως εκ τούτου δεν απαιτείται για την απόκτησή του η καταβολή χρηματικού αντιτίμου. Η συνέχεια της έκδοσης του διασφαλίζεται με την εθελοντική προσφορά χρημάτων, εργασίας, κειμένων και ιδεών και όχι με την υποχρεωτική χρηματοδότηση που επιβάλλει η οποιαδήποτε τιμή πώλησης. "Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ" δεν είναι φορέας απόψεων μιας ομάδας. Κοινή αντίληψη όσων προσφέρουν είναι η ανάγκη διεύρυνσης της αναρχικής πληροφόρησης πέρα και έξω από τους κρατικούς και εμπορικούς νόμους, ως γνήσιο δημιούργημα της κοινωνικής εξέγερσης. ΕΝΑΝΤΙΑ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ.

Η ΕΝΝΟΜΗ ΤΑΞΗ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ ΤΗΣ

***<u>ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ Ε.Κ.Α.Μ.</u>

Πρόσφατα συγκροτήθηκε μία επιτροπή για να επεξεργαστεί κατά πόσο ο νόμος για τον ΕΚΑΜ και η πληροφορική γενικά, θα έχει αρνητικές επιπτώσεις στην ομαλή εξέλιξη της δημόσιας και κοινωνικής ζωής. Στην επιτροπή αυτή, που συγκροτήθηκε μετά από εντολές του μέχρι προχτές υπουργού Εσωτερικών του Κωνσταντόπουλου, συμμετέχουν γνωστοί τεχνοκράτες, καθηγητές κ.λ.π. (υπηρέτες του συστήματος) καθώς και μέλη του Κέντρου Μαρξιστικών Ερευνών (είδατε η αριστερά;) Ολοι αυτοί, αφού επεξεργαστούν, θα εισηγηθούν νόμο για την προστασία του πολίτη από τον ΕΚΑΜ ή ακόμα και την κατάργησή του. Αλλα λόγια ν'αγαπιόμαστε δηλαδή, αφού πριν λίγο έγινε ντόρος για το περιβόητο κάψιμο των φακέλλων (που έγινε για να ξεχαστεί η σύγχρονη ιστορία αυτού του τόπου και για να μείνουν άγνωστοι οι εκάστοτε χαφιέδες του κράτους), αφού το φακέλλωμα των πολιτών γίνεται τώρα πια με τα μέσα της σύγχρονης ηλεκτρονικής, αφού η πληροφορική έχει ήδη μπει για τα καλά στη ζωή του Ελληνα. Για ποια προστασία θέλουν να μας μιλήσουν οι κρατιστές, οι χαφιέδες κι οι κάθε είδους υπηρέτες τους; Και πώς θα εγγυηθούν αυτή την προστασία την υποτιθέμενη; Μας κοροϊδεύουν για τα καλά κι όσα μας τάζουν είναι φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Μόνη απάντηση, μπορεί να είναι, ένα δυνατό αναρχικό κίνημα, που μαζί με όλους τους άλλους σάπιους θεσμούς, θα πολεμήσει κι αυτό το θεσμό του φακελλώματος.

***<u>ΝΕΟΣΤΑΛΙΝΙΚΕΣ ΣΟΥΠΕΣ</u>

Ολα αυτά τα μέλη και στελέχη της ΚΝΕ και του ΚΚΕ που διαφώνησαν τελευταία ανοιχτά και δημόσια με την ηγεσία του κόμματος, είτε σε ιδεολογικό επίπεδο (θέσεις του Συνασπισμού για Ε.Ο.Κ, Βάσεις κ.λ.π.), όσο και σε πρακτικό επίπεδο (συγκρότηση του Συνασπισμού, συγκυβέρνηση με την Δεξιά κ.λ.π.), το έκαναν γιατί όλες αυτές οι αλλαγές στο μαρξιστικό στρατόπεδο τους ήρθαν σαν σφαλιάρα πάνω τους. Και δεν φέρνουν κανένα νέο μήνυμα κι οτιδήποτε άλλο στη νεολαία και στο λαό, όπως αρέσκονται να διακηρύσσουν ο Γράψας και μερικοί άλλοι. Απλά και μόνο θέλουν να διατηρήσουν το σταλινισμό και την μονολιθικότητα με νέο πρόσωπο. Οχι βέβαια πως οι υπόλοιποι (ΚΚΕ, ΕΑΡ κ.λ.π.) κάνουν το αντίθετο, γιατί κι αυτοί θέλουν να ωραιοποιήσουν το σύστημα εκμετάλλευσης και να το διαιωνίσουν τελικά, μέσα από εντελώς νέες επιλογές. Αν κι αυτό είναι ένα τεράστιο ζήτημα, που σίγουρα χρειάζεται βαθύτερη ανάλυση. Πόλεμος λοιπόν σε κάθε νεοσταλινική σούπα. Πόλεμος σε κάθε προσπάθεια διατήρησης της εκμετάλλευσης και της εξουσίας, είτε δεξιάς, είτε αριστεράς, είτε αριστεροδεξιάς.

***<u>ΓΙ'ΑΥΤΟ ΗΜΑΣΤΑΝ ΣΙΓΟΥΡΟΙ.</u>

Εμείς έτσι κι αλλιώς το ξέρουμε προ πολλού. Οτι είτε το γαλάζιο σκυλολόι του Μητσοτάκη, είτε το πράσινο σκυλολόι των σοσια-ληστών του Παπαντρέα, πάρει την αυτοδυναμία στις επερχόμενες εκλογές της 5ης Νοέμβρη, η ουσία θα είναι η ίδια. Είτε ο ένας, είτε ο άλλος, θα προσπαθήσουν να θατσεροποιήσουν και να δυτικογερμανοποιήσουν την ελληνική κοινωνία. Με νόμους και διατάγματα που θα κάνουν χειρότερη την θέση του εργαζόμενου ή άνεργου λαού, που θα ποινικοποιούν ακόμα και την ίδια μας την αναπνοή. Αλλά μήπως και οι υπόλοιποι κρατιστές, Συνασπισμοί και τρίχες κόκκινες, τα ίδια δεν θέλουν να κάνουν; Γι'αυτό λοιπόν, ο μόνος δρόμος είναι ν'ανασκουμπωθούν οι αναρχικοί (και όχι μόνο) για να δράσουμε εδώ και τώρα.

***<u>ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ</u>

Οι νέοι τσάροι που έχουν καθίσει στο σβέρκο του Σοβιετικού λαού, διά στόματος του αρχιγραφειοκράτη Γκορμπατσώφ, στα πλαίσια κάποιων μέτρων που υποτίθεται ότι θα ανορθώσουν την οικονομία της χώρας, απαγόρευσαν για 15 μήνες τις απεργίες των εργαζομένων σε μια σειρά κλάδους της παραγωγής, όπως στην ενέργεια, στη βιομηχανία πρώτων υλών και στην μεταλλουργία. Βλέπετε στη χώρα που μέχρι πριν λίγα χρόνια αποκαλιόταν μητρόπολη του μαρξισμού-λενινισμού, η επιχείρηση δυτικοποίησης της κοινωνίας, η ιδιωτικοποίηση των πάντων και η νέας μορφής εκμετάλλευση του λαού, απαιτούν ακόμα και θυσίες του τύπου απαγόρευσης της απεργίας, του μοναδικού όπλου των εργαζομένων για καλυτέρεψη της ζωής τους.

***Το 1986, όταν είχε πρωτοκυκλοφορήσει ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ, ο Νίκος Ψαρουδάκης με άρθρο του στη ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, μας καλούσε να σταματήσουμε την έκδοση του πληροφοριακού δελτίου. Τώρα, τον Οκτώβρη του 1989, μαθαίνουμε πως ο Νίκος Ψαρουδάκης παρακάλεσε τον Μητσοτάκη να τον βάλει στη λίστα της ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, αν και τελικά δεν τα βρήκαν. Εμείς τι να πούμε; Ο άνθρωπος είναι δημοκράτης!

***Στις 27 Αυγούστου 1989 συμπληρώθηκαν 62 χρόνια από τη δολοφονία του Nicola Sacco και του Bartolomeo Vanzetti...

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

***Στο 5,3% του εργατικού δυναμικού των ΗΠΑ ανέβηκε, το Σεπτέμβρη, η ανεργία στη μητρόπολη του καπιταλισμού, ενώ συνεχίζονται εδώ και κάμποσους μήνες οι απεργίες 40.000 εργαζόμενων στην BOEING και 75.000 στις τηλεφωνικές εταιρίες.

***"Το να είναι κανείς μέλος του I.R.A., είναι ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ!". Το είπε ο καθολικός επίσκοπος της Βόρειας Ιρλανδίας, Cahal Daly, στις 6.10.1989. Το να είναι κανείς παπάς και να παραμυθιάζει τον κόσμο με... μεταθανάτιες απολαύσεις, τι είναι;

***Συνεχίζονται τα μαθήματα στο Federal Law Enforcement Center (Ομοσπονδιακό Κέντρο Ενίσχυσης του Νόμου) των Η.Π.Α. Στο Κέντρο μπορεί να γραφτεί μαθητής οποιοσδήποτε μπάτσος και να παρακολουθήσει σεμινάρια βασανιστηρίων, χαφιεδικής, προβοκάτσιας κ.λ.π. Το Κέντρο λειτουργεί υπό την αιγίδα της U.S. Marshals Service (Υπηρεσία Σερίφηδων των ΗΠΑ). Πρόσφατα, ο διευθυντής του Κέντρου Charles Rinkevich κι ο διευθυντής σπουδών Frank Skroski, υποδέχτηκαν στο Κέντρο 23 μαθητές-μπάτσους από την Κολομβία, όπου με πρόσφατες καταγγελίες, τα ανθρώπινα κ.λ.π. δικαιώματα ποδοπατιούνται καθημερινά, από τα "τάγματα θανάτου" της αστυνομίας και του στρατού. Το γράφουμε, γιατί τώρα τελευταία πολλά ακούγονται για τα ανά τον κόσμο στρατόπεδα εκπαίδευσης τρομοκρατών.

***"Η K.G.B. σήμερα" είναι ο τίτλος της ταινίας που την παγκόσμια πρεμιέρα της παρακολούθησαν 100 περίπου δημοσιογράφοι κι άλλοι τόσοι πράκτορες, στις 13 Σεπτέμβρη 1989, στη Μόσχα. Την ταινία γύρισαν οι Ελένα Καβάλιεβα και Στανισλάβ Μπελιανίνωφ, μετά από εντολή της υπηρεσίας δημοσίων σχέσεων της KGB, σε συνεργασία με το ειδησεογραφικό Ναβόστι. Ακολούθησε προβολή κινηματογραφικής συνέντευξης του αρχηγού της KGB, Βλαντιμίρ Κριούτσκωφ, που διακήρυξε και πάλι την προθυμία του να συνεργαστεί με τη C.I.A. κι άλλες μυστικές υπηρεσίες για την καταπολέμηση των ναρκωτικών και της "τρομοκρατίας", που την αποκάλεσε "μάστιγα της ανθρωπότητας". Στα δυο φιλμ, τονίστηκε ότι η KGB έχει σταματήσει τις παραβιάσεις των νόμων από το 1960. Το μόνο που έλειπε από την ταινία ήταν τα ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΓΚΟΥΛΑΓΚ ΚΑΙ ΣΤΑ ΨΥΧΙΑΤΡΕΙΑ

***Βόμβα εξερράγη στις 26.9.89 και προκάλεσε, δυστυχώς, μόνο μικρές υλικές ζημιές στην αμερικάνικη πρεσβεία, στο Σαντιάγο της ΧΙΛΗΣ, καθώς και τον ελαφρύ τραυματισμό ενός Χιλιανού γορίλλα της πρεσβείας. Καμιά οργάνωση δεν ανέλαβε την ευθύνη. Εν τω μεταξύ, στα πλαίσια της εθνικής συμφιλίωσης που κήρυξαν οι Μητσοτάκης και Φλωράκης, ο γραμματέας του ΚΚ Χιλής, Λουίς Καρβαλάν, γύρισε στις αρχές του Οκτώβρη στο Σαντιάγο για να συμφιλιωθεί κι αυτός με τον Πινοτσέτ.

***Λίγο πριν την άφιξη του αμερικάνου υπουργού άμυνας Dan Quayle, στις Φιλιππίνες, στις 26.9.89, αντάρτες εκτέλεσαν δυο αμερικάνους στρατιωτικούς έξω απ'την αεροπορική βάση των ΗΠΑ, Capas, 90 χιλιόμετρα βόρεια της Μανίλας. Την ίδια μέρα εκτελέστηκε στην πρωτεύουσα ο λοχαγός της φρουράς της Aquino, Carlos Daileg, ενώ η αστυνομία διέλυσε βίαια συγκέντρωση φοιτητών που ζητούσαν να φύγουν οι βάσεις των ΗΠΑ από τις Φιλιππίνες, στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο Adamson. Παρ'όλα τα τρομοκρατικά μέτρα της αστυνομίας και των φιλιππινέζων κι αμερικάνων στρατιωτών (πάνω από 40.000 αμερικανοί στρατιωτικοί βρίσκονται στις Φιλιππίνες) χιλιάδες κόσμου μαζεύτηκαν στο αεροδρόμιο για να φωνάξουν "Quayle, go home!", ύστερα από κάλεσμα της Ενωσης Φιλιππινέζων Φοιτητών, της συνδικαλιστικής οργάνωσης "Κίνημα Πρώτης του Μάη" και άλλων οργανώσεων και ομάδων.

***Ο James Meredith, που το 1962 ήταν ο πρώτος μαύρος φοιτητής που μπήκε στο πανεπιστήμιο του Μισσισιππή, στις ΗΠΑ, ένας από τους πιο θερμούς υπερασπιστές των ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ, προσελήφθη στις 26.9.1989, σαν ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΤΗ γερουσιαστή Jesse Helms. Η εθνική συμφιλίωση καλπάζει...

***Ο Ελβετός έμπορος Arnold Künzler ανακοίνωσε ότι πρόκειται ν'αναλάβει την κατασκευή μεγάλου εργοστασίου, στην Αγκόλα, όπου θα "καίγονται" τα επικίνδυνα βιομηχανικά απόβλητα της Ευρώπης και των ΗΠΑ. Ο Künzler, που υπήρξε οικονομικός σύμβουλος του Ιντι Αμίν Νταντά, του δικτάτορα της Ουγκάντα, έχει καταδικαστεί στην Ελβετία τρεις φορές για οικονομικά σκάνδαλα, ενώ σε βάρος του εκκρεμεί και μια τέταρτη δίκη. Ανάμεσα στις άλλες του δραστηριότητες είναι και το εμπόριο όπλων. Από τη "δουλειά" στην Αγκόλα, δήλωσε ότι θα βγάλει το πολύ... 1,2 δισεκατομμύρια δραχμές! (από τη γαλλική Le Libertaire, No 99, Σεπτ. '89.).

Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ-ΤΑ ΚΟΛΥΒΑ-ΤΑ ΚΑΦΕΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Επί 1 ολόκληρη μέρα οι περισσότεροι ραδιοσταθμοί έπαιζαν πένθιμη μουσική για την εκτέλεση του Μπακογιάννη. Παράλληλα οι εφημερίδες καταπιάνονταν με τις γνωστές "ιδεολογικές" αναλύσεις γύρω από την "17Ν" και δακρύβρεχτες υμνούσαν τον Μπακογιάννη.

Δεν θα ασχοληθούμε πάλι με τον γνωστό ρόλο των εφημερίδων, ούτε των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Αλλά θα εντοπίσουμε ένα σημείο της όλης ιστορίας που δείχνει καθαρά την πλύση εγκεφάλου που δυστυχώς έχει πετύχει το κράτος.

Ολος ο κόσμος ενώθηκε ενάντια στην "τρομοκρατία", (βλέπε εθνική συμφιλίωση) και είναι στις "επάλξεις για να προστατεύσει το δημοκρατικό πολίτευμα" το οποίο κινδυνεύει από τους "τρομοκράτες"...

Ποιος φώναξε όταν το κράτος, Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, δολοφόνησε τον Τσιρώνη, τον Κουμή, την Κανελλοπούλου, τον Μαυροειδή, τον Καλτεζά, τον Τσουτσουβή, τον Πρέκα (ζωντανή μετάδοση από την T.V!) τον Οζ Σομάρ και τόσους άλλους που θα χρειαζόταν βιβλίο για να τους αναφέρουμε;

Ποιος εναντιώθηκε στην αυξανόμενη αστυνομο(τρομο)-κρατία και τη βία της εξουσίας; Ποιος ενδιαφέρθηκε για τους "αυτοκτονημένους" των φυλακών και τα βασανιστήρια που τραβάνε οι κρατούμενοι;

Ποιος μίλησε για να καταγγείλει ότι τρομοκράτες είναι οι θαμώνες της βουλής-μέλη της τρομοκρατικής οργάνωσης-σπείρας καταλήστευσης και εταιρίας δολοφόνων-που ονομάζεται ΚΡΑΤΟΣ;..

Αυτά τα λίγα και ΚΑΛΟ ΦΑΓΟΠΟΤΙ, ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΑ ΣΚΟΥΛΙΚΑΚΙΑ ΤΩΝ ΤΑΦ..Ν...

JOSÉ PEIRATS: ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΝΑΡΧΙΑ

Στις 15 Μαρτίου 1908, στο Uxo, της επαρχίας Castellón της Valencia, στην Ισπανία, γεννήθηκε ο José Peirats. Από τα 8 του χρόνια, ο José ρίχνεται στη βιοπάλη. Μετά το 1916 εγκαθίσταται οικογενειακά στη Βαρκελώνη, όπου παρακολουθεί τα πρώτα του μαθήματα στην Escuola Racionalista (Ορθολογιστικό Σχολείο) του Ateneo Libertario (Αναρχικό Αθήναιο) του SAnts. Σε ηλικία 14 ετών, το 1922, γράφεται στο Συνδικάτο Οικοδόμων της CNT, ενώ η Ισπανία υποφέρει κάτω απ'τη δικτατορία του Primo de Rivera. Από τότε αρχίζει να γράφει και τα πρώτα του άρθρα δημοσιεύονται στο δελτίο του Συνδικάτου.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1930 είναι πια τακτικός συνεργάτης στα Αναρχικά έντυπα Etica (Ηθική), La Revista Blanca (Το Ασπρο Περιοδικό), Tierra y Libertad (Γη κι Ελευθερία-όργανο της FAI, στο οποίο, μάλιστα, αναλαμβάνει τη διεύθυνση) και Solidaridad Obrera (Εργατική Αλληλεγγύη -όργανο της CNT, όπου είναι μέλος της συντακτικής επιτροπής και διευθυντής το 1934-36).

Για πρώτη φορά συλλαμβάνεται από την Guardia Civil, το 1933. Την ίδια εποχή εκδίδει και τις πρώτες του μπροσούρες: Revivir (Ξαναζωντάνεμα) και Los Intelectuales y la Revolución (Οι Διανοούμενοι κι η Επανάσταση).

Το 1936 συμμετέχει στο συνέδριο της CNT, στη Σαραγόθα, σαν απεσταλμένος του Συνδικάτου Οικοδόμων του Hospitalet, της Βαρκελώνης. Το συνέδριο αυτό βάζει τέρμα στη διάσπαση του 1932, ασκεί έντονη κριτική στον επαναστατικό μαξιμαλισμό και στον Αναρχικό ρομαντισμό. Αναλύονται τα γεγονότα του Οκτώβρη του 1934 και τέλος, το συνέδριο απευθύνει πρόταση συμμαχίας στη σοσιαλιστική UGT (Union General del Trabajo-Γενική Ενωση Εργασίας). Δυο μήνες αργότερα, αρχίζει ο εμφύλιος πόλεμος.

Με το ξέσπασμα του εμφυλίου, τον Ιούλιο του 1936, ο José Peirats παίρνει ενεργό μέρος στις οδομαχίες, στη Βαρκελώνη, και συμμετέχει στην κατάληψη του στρατώνα του πεζικού, στο Bruch. Στη συνέχεια καταπιάνεται με την οργάνωση της ζωής στην πόλη, στα πλαίσια του προγράμματος κοινωνικοποίησης-κολλεκτιβοποίησης της FAI και της CNT, σαν μέλος της Επαναστατικής Επιτροπής του Hospitalet.

Παράλληλα, είναι τακτικός συντάκτης της, καθημερινής πια Tierra y Libertad και διευθυντής της καθημερινής εφημερίδας Acracia (Α-Κρατία) που βγαίνει στη Lerida.

Στην Acracia, ο Peirats συνεργάζεται με τον Felipe Alaiz και αντιτίθενται με σφοδρότητα στη συμμετοχή της CNT στην κυβέρνηση του Largo Caballero. Σ'αυτή τη συμμετοχή, εκτός απ'την Acracia, αντιτίθενται και τα περιοδικά κι εφημερίδες: Ideas, Cindad y Campo (Πόλη και Υπαιθρος), Nosotros (Εμείς) και πολλά άλλα.

Μετά τα αιματηρά γεγονότα της Βαρκελώνης, το Μάη του 1937, ο Peirats επικρίνει αυστηρά τη μετριοπαθή στάση της Federica Montseny και του Garcia Oliver , που συμμετέχουν στην κυβέρνηση. Η αντισυμμετοχική τάση, όμως, μειοψηφεί κι ο Peirats αναγκάζεται να παραιτηθεί από την Acracia.

Μέχρι τον Οκτώβρη του 1937 γράφει στη Ruta (Δρόμος), το όργανο της Αναρχικής Νεολαίας της Καταλωνίας, και στη συνέχεια κατατάσσεται στην 26η Ταξιαρχία (όπως έχει μετονομαστεί η Φάλαγγα Ντουρρούτι) και πολεμάει στα μέτωπα της Αραγόνας και της Καταλωνίας.

Με την επικράτηση του Φράνκο, καταφεύγει στη Γαλλία, όπου κλείνεται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων της Bayonne και της Lyon. Το Δεκέμβρη του 1939 φεύγει για τη Νότια Αμερική, όπου δουλεύει σαν εργάτης γης στην Κολομβία, το Εκουαδόρ, τον Παναμά και στην Βενεζουέλα.

Στην Ευρώπη, επιστρέφει το Μάρτη του 1947, σαν εκπρόσωπος της Βενεζουέλας στην διηπειρωτική συνδιάσκεψη του Αναρχικού Ισπανικού Κινήματος, που οργανώνεται στη Γαλλία. Στους κόλπους του Κινήματος, έχει ξεσπάσει, στο μεταξύ, από το Μάη του 1945, έντονη διαμάχη μεταξύ των "πολιτικών" που θεωρούν ότι ο εμφύλιος συνεχίζεται και των "απολίτικων" που πιστεύουν πως η Αναρχική θεωρία και πράξη στην Ισπανία πρέπει να ξαναπροσδιοριστεί με γνώμονα την μεταπολεμική κοινωνική κατάσταση. Ο Peirats είναι, φυσικά, με το μέρος των δεύτερων. Αυτή η διαμάχη κρατάει μέχρι το Ενωτικό Συνέδριο της Toulouse, τον Αύγουστο του 1960.

Στη συνδιάσκεψη του 1947, ο Peirats εκλέγεται γενικός γραμματέας της εξόριστης CNT-MLE (Movimiento Libertario Español-Αναρχικό Ισπανικό Κίνημα) και μ' αυτή του την ιδιότητα επισκέπτεται παράνομα πολλές φορές την Ισπανία. Το 1950 ξαναεκλέγεται γραμματέας και αναλαμβάνει τη διεύθυνση της εφημερίδας "CNT" που εκδίδεται απ'τους εξόριστους, στη Γαλλία.

Αυτή την εποχή γράφει το τρίτομο βιβλίο του "La CNT en la Revolución Española" (Η CNT στην Ισπανική Επανάσταση) που εκδίδεται στην Toulouse το 1951, 52 και 53.

Το 1964 έρχεται σε ανοιχτή ρήξη με τη γραφειοκρατική τάση που επικρατεί στην ηγεσία της CNT.

Από το 1970 μέχρι το 1977 αναλαμβάνει τη διεύθυνση της εφημερίδας "Frente Libertario" (Αναρχικό Μέτωπο), που είναι το όργανο των αναρχοσυνδικαλιστών που διαφωνούν με τη γραφειοκρατική ηγεσία της CNT (της εξορίας).

Μετά το θάνατο του Φράνκο δραστηριοποιείται για την ανασύσταση της ισπανικής CNT και συμμετέχει στις πρώτες αναρχικές συναντήσεις στην Ισπανία, μετά τον εμφύλιο.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80, αφήνει το σπίτι που του είχε παραχωρήσει ο Germinal García, στο Montady, στο Hérault της Γαλλίας, και εγκαθίσταται μαζί με τη Gracieta, τη γυναίκα του, στο χωριό του πατέρα του, στο Vall d'Uxo της Ισπανίας, όπου στις 20 Αυγούστου 1989 αφήνει την τελευταία του πνοή, κι ένα τεράστιο δημοσιογραφικό-συγγραφικό έργο που αποτελεί, σήμερα, ένα απ'τα θεμέλια της μελλοντικής κοινωνίας για την οποία όλοι αγωνιζόμαστε.

Εκτός από το "La CNT en Revolución Española" που εκδίδεται στα ισπανικά στην Toulouse το 1951-53, και από τις εκδόσεις Ruedo Ibérico, το 1971, και στα ιταλικά απ'τις εκδόσεις Antistato, το 1977, τα πιο γνωστά βιβλία του είναι: "Los Anarquistas en la Guerra Civil Española" (Οι Αναρχικοί στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο-Γένοβα, 1962, στα ιταλικά - Μπουένος Αίρες - 1964-Τόκιο, 1967, στα γιαπωνέζικα-Μαδρίτη, 1976 και 1977-Τορόντο και Ντητρόιτ, 1977, στα αγγλικά-Τουλούζη-Ιούν. 1989).

"Figuras del Movimiento Libertario Español" (Μορφές του Αναρχικού Ισπανικού Κινήματος)-"Emma Goldman"-"Examen Critico-Constructivo del Movimiento Libertario Revolucionario" (Κριτικο-εποικοδομητική εξέταση του Αναρχικού Επαναστατικού Κινήματος)-"Pequeño Diccionario del Anarquismo"(Μικρό Αναρχικό Λεξικό)-"Mecanismo Organico de la CNT" (Ο οργανωτικός μηχανισμός της CNT).-

***ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ:

ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ I. M. JIROUS, J. STENCL, J. TICHY, D. SKALA, P. CIBULKA.

Τον Οκτώβρη 1988 οι I. M. Jirous, J. Stencl, J. Tichy, D. Skala και P. Cibulka φυλακίστηκαν στην Τσεχοσλοβακία γιατί έγραψαν, τύπωσαν και διένειμαν ένα γράμμα που απευθυνόταν στις Τσεχοσλοβακικές κρατικές αρχές.

Το γράμμα, που υπογραφόταν από 271 άτομα, κατηγορεί τις αρχές σαν υπεύθυνες για το θάνατο του φυλακισμένου Pavel Wonka και απαιτεί την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατουμένων, την αλλαγή του ποινικού κώδικα και τη βελτίωση των συνθηκών που επικρατούν στις φυλακές και γενικά στο σωφρονιστικό σύστημα. Η φυλάκιση δεν είναι δυνατόν ν' αποτελεί την απάντηση σ'αυτό το γράμμα. Αποτελεί απλά μιαν ακόμη παραβίαση του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης στην Τσεχοσλοβακία.

Ο Petr Cibulka κατηγορείται επιπλέον και για την παραγωγή και διανομή εντύπων και μουσικών σαμιζντάτ καθώς και για διανομή του πληροφοριακού δελτίου της Χάρτας 77.

Οι κατηγορίες κατά των Jirous και Tichy επισύρουν ποινή μέχρι 3 ετών, κατά των Skala και Stencl μέχρι 5 ετών κι εκείνες κατά του Cibulka μέχρι 10 ετών.

Απαιτούμε τη χωρίς όρους απελευθέρωση αυτών των πολιτικών κρατουμένων και το σταμάτημα των σε βάρος τους διώξεων.